

Lennie- Esther van der Geest: ‘De halszaak Entonnie’ Diagnose oorspeekselklierkanker. Zorgindrukreeks, Uitgeverij de graaf, 2015. ISBN 978-90-77024-46-1 Zie ook: www.uitgeverijdegraaff.nl (Kanker/Verpleegenden als patiënt/ ED)

Soort boek/ziekte/stijl:

Egodocument van Lennie-Ester van der Geest die vroeger werkzaam was als verpleegkundige waarin ze beschrijft hoe bij haar ontdekt werd dat ze oorspeekselklierkanker had en daarvoor behandeld werd. Ze werd geopereerd en kreeg bestralingen. In dit boek van 205 pagina's gaat ze uitgebreid in op deze periode, hoe de behandelingen en bejegening waren, waar zij steun uit haalde, wat ze er aan overhield en hoe ze naar de toekomst kijkt. Ze schreef dit boek om haar emotie en pijn een plek te geven: ervaringen, onzekerheden, verdriet, frustraties, angst en onmacht kregen zo een plek.

Over de schrijfster:

Lennie-Ester van der Geest is getrouwd met Joseph, moeder van zoon Levi en dochter Naomi en oma van 4 kleinkinderen. Zij woont in Lelystad. Lennie-Ester was werkzaam als verpleegkundige in de gezondheidszorg en is vrijwilligster bij inloophuis Passie in Lelystad. Ze kreeg oorspeekselklierkanker met uitzaaiingen naar de hals toe en kwam toen als patiënt met de gezondheidszorg in aanraking.

Korte bespreking:

Lennie- Ester beschrijft hoe ze zelf kankerpatiënten verzorgd heeft en wat ze van deze ziekte vond (zie citaat een). Dan blijkt, nadat aanvankelijk aan onschuldiger aandoeningen werd gedacht, dat ze zelf oorspeekselklierkanker heeft. Er kwamen onderzoeken en puncties, aanvankelijk in het ziekenhuis te Emmeloord, later nog meer in het Antoni van Leeuwenhoek ziekenhuis te Amsterdam. Daar blijft Lennie- Ester dan onder behandeling.

Ze beschrijft ook wat belangrijk is in haar leven en waar ze steun vindt: bij haar Joodse geloof, haar man, kinderen, kleinkinderen en goede vrienden. Met een vriendin heeft ze nog een pelgrimstocht naar Israël kunnen maken net voordat ze naar het Antoni van Leeuwenhoek ziekenhuis werd doorverwezen.

Wanneer ze daarvan terugkomt breekt een periode van behandelingen, operaties en bestralingen aan. Lennie- Ester beschrijft deze uitgebreid en gaat daarbij ook in op bijwerkingen, hoe ze de zorg en behandelingen ervaren heeft, op ziekenhuisopnames, medepatiënten in wachtkamers en ziekenhuiskamers, op bejegening van professionals. Daarbij beschrijft ze haar angsten, verdriet, onzekerheid. Tenslotte gaat ze in op hoe ze het leven daarna oppakt, mét blijvende beperkingen.

Wat viel op:

-Het verschil in behandeling in het eerste ziekenhuis en daarna het Antoni van Leeuwenhoek in Amsterdam.

-Lennie- Ester's gevoeligheid voor deskundigheid en bejegening: ze herkent de doorgewinterde bekwame verpleegkundige en waardeert dat.

-Haar beschrijving van de behandelingen waaraan ze o.a. gehoorproblemen overhoudt.

Citaten:

Pag. 12: ‘Van alle ziekten die haar passeren is deze indringer het meest verrassend en meedogenloos, denkt ze, terwijl ze haar handelingen routinematig uitvoert. Een onaangekondigde, nare en verwoestende inbreuk in iemands leven; zo gaat deze ziekte tekeer.’

Pag.55: ‘Kwaadaardige kanker, je hebt kwaadaardige kanker, gaat het door haar hoofd. Allerlei beelden schieten door haar hoofd, inclusief de stoere zeebonk die ze zelf heeft verzorgd.’

Pag.83: ‘Mevrouw Beekman, luister goed naar wat ik u zeg. U wordt zo meteen geopereerd, maar houdt u wel met het volgende rekening. ‘t Is heel kort voor de operatie, maar ik moet u vertellen dat er een kans is dat u met een halfzijdig verlamd gezicht uit de operatie komt.’

Pag.92: ‘Je kunt aan haar manier van presentatie en de benadering direct merken dat ze het klappen van de zweep kent in haar vak.(...) Ze mag haar direct, deze dame.’

Pag.120-121: ‘Die Mark, hij heeft geen idee wat het met haar doet. (...) ‘Bent u klaar met uw lijstje?’ vraagt ze opeens. (...) Mark, de radiotherapeut, die net verder met zijn lijstje bijwerkingen wil gaan, hapt in de lucht. Hij kijkt haar verbaasd aan. ‘Weet u wel wat het met me doet? Weet u wel wat u me allemaal aan het vertellen bent?’

Pag.180: ‘Ondertussen groeit bij Ester de angst voor een maagsonde per dag. Vooral bij het zien van haar medewachtenden op de gang.’

Pag.203: ‘Elke dag word ik aan deze moeilijke periode in mijn leven herinnerd. Door gehoorbeschadiging. (...) Er is geen rust in mijn hoofd. Verder blijft mijn hals voor de helft in een ‘harnas’ vastzitten. (...) Ik heb besloten de gevolgen van kanker niet mijn leven te laten beheersen. Ik wil gewoon Lennie-Ester zijn. Een echtgenote, moeder, oma en vriendin voor wie mij lief is.’

Extra:

Bol.com: 1 maart 2015 [mpdgd](#) 60-69 jaar : ‘Ik vind dit boek een aanrader voor een ieder die in zijn/haar omgeving met kanker te maken krijgt. Maar zeker ook een aanrader voor diegenen die beroepsmatig met kanker te maken hebben. Lennie-Ester geeft een goed beeld van wat een patiënt en zijn gezin doormaken nadat de diagnose kanker gesteld is.’